

Van Overleven naar Ondersteunen

Mijn naam is Maram Alshami en sinds februari 2024 werk ik met trots op College de Brink. Toch begon mijn verhaal hier al eerder, namelijk als leerling.

In 2017 kwam ik vanuit Syrië naar Nederland. Daarvoor heb ik als kind een moeilijke periode meegemaakt door de oorlog. Een tijd die voor veel kinderen draait om spelen en ontdekken, stond voor mij in het teken van onzekerheid en spanning. Dat neem je, ook als je verder groeit, altijd een beetje met je mee.

Ik heb oorlog meegemaakt. Harde knallen die de ramen deden trillen. Mensen die plotseling verdwenen. Familieleden die zonder uitleg werden opgepakt. Wekenlang leefden wij in onzekerheid. Elke dag vroegen wij ons af: leven ze nog? Komen ze nog terug? Die angst draag je als kind met je mee, ook al probeer je sterk te zijn.

Wat mij in die periode sterk heeft gehouden, is mijn familie. We hebben altijd veel steun aan elkaar gehad. Binnen ons gezin is er veel liefde, vertrouwen en verbondenheid. Mijn familie heeft altijd in mij geloofd, ook op momenten dat ik zelf twijfelde. Die steun heeft mij geholpen om door te zetten en niet op te geven. Daar ben ik nog elke dag dankbaar voor.

In Nederland moest ik opnieuw beginnen. Een nieuwe taal, een andere cultuur en een onbekend schoolsysteem. Dat was soms best lastig. Ik begon op een taalschool en stroomde daarna in op College de Brink. Door hard te werken en door de kansen die ik kreeg, kon ik binnen 6 maanden van basis naar mavo doorgroeien. Dat gaf mij zelfvertrouwen en liet mij zien dat mijn toekomst niet wordt bepaald door mijn verleden.

Vier jaar lang was ik leerling op deze school. Ik was nooit te laat, nooit verwijderd en nooit bekend bij het ondersteuningsteam. Niet omdat ik geen pijn of herinneringen had, maar omdat ik had geleerd om ze stil te dragen. Deze school gaf mij kansen. Docenten geloofden in mij, soms meer dan ik zelf deed. Hier begon mijn succes. Tijdens mijn schooltijd heb ik ervaren hoe belangrijk het is dat iemand in je gelooft. Docenten zagen mijn inzet en motiveerden mij om het beste uit mezelf te halen. Dat heeft een groot verschil gemaakt.

Ik weet dat ik nog fouten maak in de Nederlandse taal. Soms zeg ik “de” in plaats van “het” en soms zoek ik naar de juiste woorden. Maar ik ben trots op hoe ver ik ben gekomen. Mensen begrijpen mij, en ik begrijp hen. Dat betekent voor mij heel veel. Sterker nog: in schrijven ben ik vaak beter dan in spreken. Een deel van mij is nog steeds een beetje teruggetrokken. Maar elke dag groei ik. Elke dag leer ik bij. En dat is wat telt.

Nu werk ik zelf op school en begeleid ik NT2-leerlingen. Ik herken veel van hun verhalen. Leerlingen uit bijvoorbeeld Oekraïne, Jemen of Syrië moeten vaak, net als ik toen, helemaal opnieuw beginnen.

Ik kijk daarom altijd verder dan gedrag alleen. Achter boosheid, stilte of onzekerheid zit vaak een verhaal dat je niet direct ziet. Ik probeer te begrijpen wat een leerling nodig heeft en hoe ik kan helpen.

Ook voor ouders is het niet altijd eenvoudig om betrokken te zijn bij school. Dat betekent niet dat ze niet om hun kind geven, maar vaak juist wel, omdat de werkelijkheid is vaak complexer dan het lijkt.

Veel ouders van deze leerlingen:

- Spreken de Nederlandse taal niet of nauwelijks, waardoor ze brieven van school niet begrijpen of zich onzeker voelen bij gesprekken.
- Hebben zelf trauma's door oorlog, gevangenschap of verlies van familieleden.
- Werken lange dagen om financieel te overleven in een nieuw land.
- Worstelen met integratie, stress of psychische klachten.
- Zijn soms nog in het land van herkomst of leven verspreid over verschillende landen.

Sommige kinderen dragen daardoor verantwoordelijkheden die niet bij hun leeftijd passen. Ze vertalen brieven voor hun ouders. Ze regelen afspraken. Ze maken zich zorgen over geld of familie in het buitenland. Ze proberen sterk te zijn voor hun ouders, terwijl ze zelf nog kind zijn.

Dat betekent niet dat ouders niet om hun kinderen geven. Integendeel. Vaak houden zij zielsveel van hun zoon of dochter, maar missen ze de middelen, de taal of de kracht om actief betrokken te zijn bij school.

Mijn missie

College de Brink heeft mij kansen gegeven en in mij geloofd. Daar ben ik oprecht dankbaar voor. Nu wil ik datzelfde doen voor andere leerlingen.

Mijn missie is om leerlingen te helpen hun talenten te ontdekken, hen te begeleiden met begrip en duidelijkheid, en hen te laten ervaren dat hun verleden hen niet bepaalt. School moet voor hen een plek zijn waar ze veilig zijn, gezien worden en zich kunnen ontwikkelen.

Bij College de Brink draait alles om leren, groeien en elkaar versterken. Samen zetten we stappen naar een toekomst vol kansen. Ik help leerlingen om hun eigen succesverhaal te schrijven.